

GOTHÁRD KRISZTIÁN

Hargitka

A falu öregjeinek arcára mindig félelemmel vegyes tisztelet ül ki, ahányszor csak rápillantanak a hegyre, amely végigkísérte őket életük minden percében. A Hargita ott volt, amikor megszülettek, amikor először vihettek tejet a csarnokba, amikor siettek a takarással, hogy a vihar nehogy szétverje a rendet, és ott van, hogy ránézzenek, amikor csak szükségét érzik. S ha éppen nem néznek is rá, tudják, hogy ott van, mint egy néma tanú, aki mindent lát, de soha nem beszél. Soha nem beszél arról, hogy hány embert látott születni, hányat meghalni, hányat igazat mondani, hányat hazudni, hánynak adott kenyeret a szájába, vagy hogy hány embert tüntetett el örökre, nyomtalanul.

A faluból sokan emlékeznek 1978. augusztus 9-re, amikor a hegy elnyelte az akkor 42 éves Karossy Margitkát, de ritkán kerül szóba az asszony tragikus sorsa. Egyik pillanatról a másikra tűnt el. Úgy tartják, hogy utoljára a vén Frádics látta, de mivel ő halála napját leszámítva sosem volt józan, senki nem kérdezett tőle semmit. Egyszer a kocsmában elejtette ugyan, hogy látta az asszonyt talpig feketébe öltözve, egy kosárral és egy piros-fekete csíkos tarisznyával baktatni felfelé a hegyen, de ezt leszámítva nem is említett soha semmit arról a bizonyos napról. Ha tudott is valami fontosat, azt magával vitte a sírba.

Margitka asszony férje, Karossy Kálmán, azóta sem tette túl magát felesége eltűnésén. Ennek többször hangot is adott, amikor a templomból ment hazafelé a középszegiekkel, ámde azok mindig csak beletörődésre intették, mondván:

– Meglett korú ember vagy te, Kálmán, törődj végre már bele, hogy Margit elhagyott, s ne is halljunk erről többet! Fogadd el végre a helyzetet!

– De Margit nem hagyhatott el, érzem, s tudom! – vágott vissza nekik valamennyiszer.

Magukban viszont tudták, hogy az a békés, mindig jó kedélyű asszony nem hagyhatta el az urát, ugyanis úgy kellett egymásnak, akár a vetésnek a májusi eső. Tudták, hogy meghalt a hegyen, de nem tudták, hogyan. Vagy a medve tépte szét, vagy valaki agyonütötte, csak úgy, mert pont ott volt – gondolták. Két nyáron minduntalan keresték ugyan, de nem találták meg, sem őt, sem a holttestét. Így hát megpróbálták elhinni: Karossy Margitka eltűnt. Csak úgy. Nyomtalanul. Mindenféle előzmény nélkül. Akármennyire nem akartak emlékezni a tényre, annál inkább jutott

GOHÁRD KRISZTIÁN (2001, Szentegyháza), a csíkszeredai Márton Áron Főgimnázium frissen végzett diákja. Számára az irodalom egy gondolkodásra ösztönző erő, valami, ami gyönyörű válaszokat képes adni bizonyos kérdésekre, de közben mély kételyeket is ébreszt. Első novellájával a 2020. évi Tabéry Géza novellapályázat harmadik díját nyerte el.

eszükbé, amikor kiléptek a kapun, amikor felnéztek a hegyre, vagy amikor elhaladtak Karossyék háza előtt vagy valamelyik földjük mellett.

Közeledett a tavasz. A hó már mindegyik háztetőről leolvadt, a faluközi patak megduzzadt a sok hólé miatt. Aztán, mintha ez nem lett volna elég a kicsi pataknak, eleredt az eső, négy napig szakadt, szerdától, szombatig. A víz kiöntött a patakmederből, az utakon és az útszéleken is víz folyt, áttört a kerítéseken és befolyt az udvarokba is. A lakók nem mozdultak ki a házakból, csak a pajtáig, hogy enni adjanak az állataiknak. Négy nap alatt, bent a házban, sok idejük volt gondolkodni. Többeknek megfordult az eszükbén, hogy Isten özönvízzel bünteti a falu népét, valamilyen rég elkövetett vétek miatt. Vasárnap reggel viszont már minden visszaállt a régi kerékvágásba: az emberek kimozdultak a házakból, és elindultak misére.

Karossyék szomszédjában lakik a csarnokos, Szabó Mária. Minden reggelt és minden estét a csarnokban kezdett, a falu aprajával-nagyjával találkozott, így folyamatosan hallotta sokak ügyes-bajos dolgait. Ő is elindul a templomba, végig a patak mellett, ahogy szokott. Ahogy megy lefelé, egyszer megpillant egy piros-fekete csíkos tarisznyát. Megtorpan, s rögtön eszébe jut, hogy Karossy Margitkának is pont ilyen volt. Amikor tudatosul benne, hogy ez mit jelenthet, felkiált:

– Ez a Margité volt, ez a Margité volt! – s rögtön kihúzza a patakmartról a tarisznyát, s fut vele egyenesen vissza Karossyhoz, hogy megmutassa neki.

– Károly, megtaláltam! – rohan be a kapun.

– Micsodát, komámasszony? – szökik le a verandáról Kálmán, s ahogy meglátja a tarisznyát, elkerekedik a szeme, odalép, elveszi, kifordítja, s keresi benne a hímzést.

– Ott van? Rajta van a neve? – lépik közelebb az asszony, hogy ő is lássa, s látja a sárga hímzést: K. Margit.

– Ez az övé volt. Ez az én Margitomé volt. A tarisznya biztos fent volt a hegyen, a hólével s az esővízzel jött le – állapítja meg, de száraz, rideg hang jön ki a száján.

– Tudod ez mit jelent, Kálmán?

– Igen. Azt jelenti, hogy a hegyen is sok eső esett. Semmi mást nem jelent.

– Nem hagyott el téged, meghalt a hegyen.

– De elhagyott. Elment, s soha nem jött vissza – jelenti ki határozottan, s bemeleg a házba.

Mária egészen elképed, hogy nem érdekli Karossyt, hogy felesége annak idején meghalt a hegyen, s talán nem elhagyta, csak úgy meghalt, mert eljött az ideje, vagy mert valakinek éppen útban volt. Nem hagyja nyugodni ez a gondolat. Visszamegy oda, ahol a tarisznyát találta, s megáll. Ott a patak éles kanyart vesz jobbra, s eltűnik két ház között. Végig fűzfák jelzik, hogy merre kanyarog a csűrkeretek mögött.

Mária hirtelen elindul a patakmarton, kezében a tarisznyával. Megy az első fűzfáig, s ott ismét megtorpan. A patakból félig kilátszik egy test, fekete ruhában, arccal az ég felé meredve. Évek ráncai sorakoznak hófehér arcán.

Mária közelebb lép, s halkán, félve kimondja:

- Karossyné lejött a hegyről.
- Nem tudom, ki az a Karossyné – szólal meg hátulról Karossy Kálmán, érzéstelen hangon. Ezzel megfordul, s elindul hazafelé.